PANORAMIC SPORTIV INTERN

Fotbalul a intrat în cea mai grea și mai agitată vacanță din istoria sa postbelică; voleiul se află în relache, urmărind cu inima strînsă zbaterea neputincioasă a dinamoviștilor la Praga; baschetul și-a încheiat sezonul, iar rugbyul susține două examene internaționale aspre: la Hanovra (România—R.F. a Germaniei) și la București (România—Franța — echipe secunde), repetiții însemnate înaintea tradiționalei confruntări româno-franceze din decembrie. Schiul așteaptă zăpezile...

Duminica sportivă este, așadar, și fără ca nimeni să aibă vreo vină, săracă. Dar, parcă prin paradox, nu lipsită de interes și — mai cu seamă — de semnificații.

La Poiana Brașov urmează să se încheie prima manșă a campionatului de hochei. Competiția, sortită inițial unui singur derby, Steaua—Dinamo, s-a răzvrătit, două provinciale (Avîntul și Agronomia) au lovit nemilos, cu tirnăcopul, la temelia ierarhiilor și, dintr-o dată, lupta pentru locul II s-a complicat (Steaua era o favorită la titlu fără contracandidați), turnînd sare și piper într-o întrecere care părea insipidă.

Manșa a II-a (în martie), cînd hocheiul și hocheiștii noștri vor avea la activ organizarea unui campionat mondial, se anunță agitată și, tocmai de aceea, interesantă.

Noiembrie readuce în actualitate crosul. Alergarea pe teren variat — socotită în altă parte un sport de sine stătător, cu calendar competițional amplu, cu laureați acoperiți de glorie și (nu zîmbiți) cu spectatori — a deținut la noi, în mod surprinzător, un loc minor, deși prin spinii ei au trecut toți marii fondiști ai lumii.

Acum se pare că există tendințe de relansare a crosului. Totul va depinde, însă, de seriozitatea cu care așii pistei vor privi poteca.

Campionatul național de haltere pe echipe se va desfășura la Oradea. Ridicătorii de greutăți din țara noastră traversează o lungă perioadă de... greutăți, a căror analiză ar depăși cadrul „Panoramicului". Acest sport, cu pondere internațională și olimpică, și-a mărit într-un mod uriaș pretențiile și recuzita. Antrenamentul halterofililor a intrat sub lupa microscopului, aglomerează laboratoarele, solicită sprijinul mașinilor electronice. Noi ne aflăm, în continuare, la stadiul... tablei înmulțirii și al aprecierilor „după ochi". Un asemenea decalaj de epoci nu poate fi practic reașcut decît printr-o acțiune hotărîtă, convergentă, situîndu-se la nivelul internațional. Dar, așa ceva nu se arată — deocamdată — la orizont. Și, tocmai de aceea, concursul de la Oradea promite, sumbru, aceleași rezultate mediocre, în care la un moment dat cunoscătorul confundă categoriile, fiindcă numărul mic al kilogramelor ridicate îl derutează și îl uimește.

Dee domnul să fim profeți mincinoși!

În sfîrșit, luptele greco-romane programează o foarte interesantă etapă bucureșteană, o restanță, în care se vor întîlni Dinamo, Metalul, Rapid, Progresul. Și dacă dinamoviștii se află practic, în afară de concurență, celelalte rezultate, în schimb, plutesc sub semnul incertitudinii, urmînd să stabilească pe deținătoarea locului III în clasament.

Pentru primele două luptă doar Dinamo și Steaua.

REP.

Turneul pe categorii de greutate

BOXUL ÎN FORȚĂ A FĂCUT LOC TEHNICII

BRĂILA, 6 (prin telefon, de la trimisul nostru). În sfîrșit miercuri seara am putut vedea meciuri de bună factură tehnică, boxerii care rămîneau în competiție reușind să-și croiască drum spre victorie nu numai prin forță ci și prin acțiuni clare, gîndite, care i-au apropiat mult de ceea ce se cheamă box. Și de data aceasta programul a fost extrem de încărcat, dar cele 20 de partide au ținut sub presiune o sală arhiplină.

Doi boxeri tineri, cu perspective certe, s-au ridicat deasupra celorlalți culegînd ropote de aplauze. Este vorba (din nou) de **Mihai Deheleanu** (Ciudanovița) și **Achim Ursulescu** (Bocșa).

Semimuscа din Brăila, **Ganea**, l-a învins pe bucureșteanul **Giurgea** în fața căruia a avut deseori inițiativa impunîndu-se prin croșee scurte de dreapta la cap și plex. Gălățeanul **Iuga** n-a făcut mare risipă de energie dar toate acțiunile sale ofensive au fost sigure, upercuturile de stînga la figură fiind necruțătoare. În rundul II adversarul său din Oradea, **Fl. Lucaci** recepționează o directă la față și e numărat, iar antrenorul **Acs** nu stă mult pe gînduri și aruncă prosopul.

A. Ursulescu l-a „executat" pe Gh. Cristea (Buc.) după aproape 6 minute de luptă în care și-a etalat cu prisosință calitățile de scrimer. Depășit net de un boxer mai înalt, cu un punch rapid, variat și foarte eficace, elevul lui **Stoianovici** a trebuit să fie abandonat de antrenorul său. **Șt. Constantin** (București) a făcut mai bine pasul înapoi urmat de un-doiuri precise și l-a eliminat pe arădeanul **I. Pop**, care a comis greșeala de a se arunca descoperit în pumnii adversarului.

Un meci care se va uita greu la categoria pană: **P. Nedelcea** (Reșița) l-a învins cu mare greutate pe tînărul băcăuan **Mircea Nicolae**. Acesta din urmă a punctat precis cu serii de directe la figură, fără ca **Nedelcea** să le poată evita. Reșițeanul s-a închis, însă, în ultima repriză trimițînd, totodată, cîteva rafale excelente.

Deși și-a adus adversarul de două ori în situația de k.d. (repriza I) brăileanul **P. Covaliov** a obținut, însă, cu dificultate decizia în fața rapidistului **Gh. Radu** care, după părerea noastră, a fost mai ordonat în acțiuni. **N. Enciu** (Buc.) l-a eliminat pe feșeanul **Gh. Călin** deși în primul rund, mai cu seamă după ce fusese k.d., se părea că va coborî învins din ring. Singura șansă de a obține victoria a fost angajarea luptei de aproape, ceea ce nu i-a convenit lui **Călin. Enciu** a obținut o decizie meritată. **M. Deheleanu** l-a întrecut pe **V. Deșliu** (Buzău). Dacă primul nu ne-a surprins, boxul său tehnic și eficace fiindu-ne deja cunoscut, în schimb tînărul buzoian a impresionat prin forța și acuratețea loviturilor sale. Celelalte rezultate: **cat. semimuscă:** C. Momoiu (Brăila) b.p. I. Mihăilescu (Buc.), Șt. Receanu (Baia Mare) înv. ab. II N. Cortis (Baia Mare); **cat. muscă:** A. Cojan (Bacău) b.p. C. Anghel (Reșița), Gh. Paraschiv (Buc.) b.p. I. Horja (Cluj); **cat. pană:** V. Kiss (Cluj) b.p. N. Boscu (Galați), Gh. Stan (Buc.) b.p. O. Amăzăroaie (Tg. Mureș); **cat. ușoară:** C. Cuțov (Buc.) înv. ab. II B. Dobrogeanu (Argeș), N. Tudor (Bocșa) b.p. C. Sasu (Or. Gh. Gheorghiu-Dej), C. Gutui (Tg. Mureș) b.p. Gh. Badea (Brăila); **cat. mijlocie mică:** E. Constantinescu (Craiova) b.p. I. Petrea (Brașov); **cat. semigrea:** P. Cîmpeanu (Buc.) înv. ab. I C. Varan (Reșița), I. Monea (Buc.) înv. ab. I A. Cambur (Bacău).

Romeo CĂLĂRAȘANU

VIITORII PROFESORI TREBUIE SĂ ȘTIE CĂ NU VOR LUCRA ÎN... PARADIS!

● Lungul drum de la Băbiciu, pe Olt, la medaliile de aur ale handbalului feminin ● Într-o meserie, oricare, trebuie întîi să dai și apoi să ceri! ● „...Nu m-aș lăsa cu nici un preț, m-aș bate cu toată lumea"

— Așadar, cînd ați terminat facultatea ați plecat într-un sat, aiurea... Cum îi zicea satului, aș vrea să notez...

— Băbiciu, Băbiciu îi zicea, sau, dacă vrei îi zice... Undeva pe Olt, într-un fund de țară, pe atunci fără lumină electrică, fără magazine, ce mai, fără nimic, doar cu o circiumă, și-mi aduc bine aminte — o baie care nu mai funcționa de ani de zile. De fapt, terminasem facultatea mai devreme, dar izbucnise războiul, umblasem pe ici pe colo și abia în '46, prin ianuarie, cînd ne-am putut iarăși vedea de meseriile noastre, am plecat la Băbiciu. Ehe, eram tînăr...

Interlocutorul meu zîmbește cu subînțeles. Gestul, cu mîna, spre argintiul tîmplelor vorbise de la sine... Profesorul Dumitru Popescu-Colibași nu mai e tînăr, a trecut chiar binișor de granița celor 5 decenii de viață.

Stam deasupra unor cești de cafea cu margini înnegrite, în care, poate, cineva ar putea să ne ghicească — ei, doamne, e un fel de-a zice — ceea ce ne rezervă viitorul. Cafeneaua brașoveană „Cerbul carpatin" e goală. Țigările ni s-au stins de mult, undeva dincolo de jumătate... Omul din fața mea tace, cu gîndurile alungate spre anii tinereții, cînd respectatul profesor de astăzi — cu merite recunoscute deopotrivă în pregătirea primelor noastre campioane mondiale de handbal (Dortmund, 1956), cît și în aceea a junioarelor naționalei, primele din lume 10 ani mai tîrziu (Olanda, 1966) — nu era decît un biet dascăl de țară, după opinia domniei sale, „nici teribil de deștept și nici, ce să te mint, prea arătos".

Într-un tîrziu, mă simt obligat să rup tăcerea:

— Vă mai amintiți cum a fost în anii aceia, ce v-a determinat pe dumneavoastră, bucureștean get-beget, să plecați tocmai acolo, într-un sat uitat de Dumnezeu?

Ridică ochii, sträluniați parcă de ceva ascuns, de-a dreptul magic:

— Dacă-mi mai amintesc... Glumești, desigur, și dacă nu glumești, atunci află că din toate colțurile lumii pe unde am cutreierat într-o viață de om, am trimis la Băbiciu o vedere, un semn de viață...

E și normal, acolo am cules primele satisfacții, acolo am încropit, singur — da, reține cuvîntul acesta de mare mîndrie pentru un tînăr aflat la debut de carieră — o echipă școlară de handbal. Am ales fetele, le-am învățat noțiunile elementare, le-am călit, și cu echipa aceea anonimă, ridicată într-un sat cu puține case, am ocupat în 1949 — deci după 2 ani de muncă a dracului de grea — locul IV pe țară la „Cupa tineretului".

Și-apoi mă întrebi de ce m-am dus acolo... Păi să-ți spun de ce m-am dus și de ce aș fi gata să mă mai duc o dată și să iau totul de la început: din pasiune, din dragostea, dacă vrei, sfîntă, pentru meserie. Știi ce, asta am învățat și asta am înțeles să fac în viață! De-aia am plecat la Băbiciu.

A tăcut din nou, poate îi supărasem. După o clipă a reluat:

— Dumneata ești tînăr... N-ai de unde să știi, și mulți sînt cei care nu știu, sau se prefac că nu știu: adevăratul sport pleacă de la țară, din mijlocul naturii, de pe cîmp, de-acolo unde mișcarea însăși este activitate diurnă, normală, intrată în firea lucrurilor. Am să-ți dau un exemplu: echipa de fete pe care am antrenat-o în '56 și care a ieșit campioană mondială era alcătuită 90 la sută — da, da, nouăzeci la sută — din fete provenite din mediul rural. Uite, Irina Naghi și Ana Starck de la Hărman, uite, Miți Constantinescu de la Hălchiu, uite Nuți Jianu de la Cristur, și cîte altele...

Vezi, gîndind așa, mă întreb uneori, de unul singur, aiurea: de ce oare nu se duc băieții ăștia tineri la sat? La urma urmei, sînt poate meserii — știu eu, mă gîndesc la electronică sau chiar la medicină — care cer un grad de confort, un cadru adecvat activității respective. Dar educația fizică?!

Profesorul Popescu-Colibași își aprinde o nouă țigară — a patra — pe care, sînt sigur, o va stinge cu mult înainte de filtru...

— Și ce vă răspundeți? — îl întreb.

— Că n-au pasiune, că nu le arde de meserie, c-au făcut I.E.F.S.-ul așa, ca să se afle în treabă... Nu toți, doamne ferește, dar mulți, cei care cer săli cu parchet, aparate din străinătate și mai știu eu ce... Am să fiu rău, dar am să spun ce cred: și institutul și educatorii de acolo au o parte din vină. Viitorii profesori au certitudinea că atunci cînd termină o să-i trimită cineva să lucreze în paradis, acolo unde campionii ies pe bandă rulantă... Cum să-ți spun, e o chestiune de mentalitate și mentalitatea profesorilor de educație fizică de astăzi mi se pare greșită: într-o meserie, ca oriunde în viață, trebuie întîi să dai și apoi să ceri. Îmi aduc aminte că nu de mult, la o conferință la Brașov, un tînăr de la Avrig se plîngea că, deși are aparatură bună și sală, n-are covor de sol, și că el nu poate să lucreze fără covor de sol... L-am dus la mine la școală și i-am arătat o sălită de „ritmică", plină de oglinzi și de uși, și i-am spus: „Vezi camera asta? Băiete, aici am antrenat o iarnă întreagă 15 handbaliste de la „Luceafărul". Și-au ieșit campioane!". Nu i-a venit să creadă, apoi mi-a mulțumit și din ochii lui care priveau cald, sincer, am dedus că a înțeles ceva...

Cum bănuiam — țigara s-a stins. Cafeneaua a început să se populeze. De undeva, parcă de dincolo de un perete, Celentano ne umplea inimile de duioșie. O duioșie lucidă, ca melodia însăși.

— Credeți că toți sînt așa, credeți că, într-adevăr, **nu există excepții?**

Redevine vorbăreț, agitat. Îmi povestește, cu o voce pur și simplu încandescentă, despre profesorul Ștefan Benedek — „știi, am fost elev de-al meu" — care după terminarea facultății a revenit acasă, la Săcele, unde a amenajat dintr-un fost atelier de tîmplărie o sală de educație fizică. Mi-a spus că n-avea unde să lucreze și că nu s-a lăsat pînă n-a construit sala, și că e bucuros — și eu l-am crezut, și m-am bucurat ca de-un succes al meu".

— Da, și mai e cineva, un profesor de la Buhuși, de-a terminat la Iași și i-au propus să rămînă asistent: Dănuț Hrisostom. N-a vrut nici în ruptul capului, s-a întors acasă și prin muncă serioasă a pus pe picioare o echipă de handbal, Textila Buhuși, din divizia B. Îmi scrie des. Într-o bună zi m-am pomenit cu o scrisoare în care se plîngea că e în cearcă cu conducerea asociației, care vrea să aducă jucătoare din alte părți. „Cum adică, n-au încredere în cele crescute de mine?" — îmi scria, indignat. Și n-a cedat, iar acum Buhușii dau pe Munteanu la lotul „mare" și pe Asevoaiei și Avoroaiei la cel de tineret.

Zău, ăștia băieți, puși pe muncă, pe citit, pe învățat... Cînd mă gîndesc că sînt și alții, gata să facă orice pentru un loc călduț lîngă mama și lîngă tata, parcă mă apucă durerea de cap și-mi pare rău că nu mai sînt tînăr!

— Spuneți-mi, ce-ați face dacă, ab absurdo, ați fi iarăși tînăr?

— Aș pleca undeva, cît mai departe, și-aș munci pe rupte să mă pot afirma. La urma urmei, sînt convins că la oraș, acolo unde posturile sînt toate supralicitate, unde predau „senatorii de drept", ocaziile de impunere a tineretului sînt mai rare... Poate că nu-i bine, dar așa e viața, aspră, uneori necruțătoare! Aș pleca, zic, și m-aș apuca de treabă... Și nu m-aș lăsa cu nici un preț, m-aș bate cu toată lumea, cu retrograzii, cu colegii care mai taxează sportul drept ceva menit să umple spațiul dintre ora de chimie și cea de matematică, cu directorii care nu văd cu ochi buni educația fizică... Apropo, într-o bună zi, a venit la mine un fost elev și mi-a spus că vrea să se transfere undeva la oraș. De ce? — l-am întrebat. Era deprimat, nervos, mi-a răspuns că directorul școlii e antisportiv, că nu-l sprijină... Ai încercat să-l cîștigi? — l-am întrebat din nou. „Da, dar zadarnic. Nu-i place nimic, e fad, e neinteresant. Nu iubește decît tablele și eu nu știu să joc". Apoi a tăcut, cu un aer resemnat.

Popescu-Colibași, rîde ușor, ca de-o glumă subtilă:

— N-ai să mă crezi! I-am spus simplu: băiete, învață table! Și-apoi mai vorbim...

Interlocutorul meu rîdea din toată inima. Mă molipsisem și, răzînd amîndoi, în atmosfera de penumbră a cafenelei păream, desigur, un cuplu cel puțin ciudat. Apoi, discuția a lunecat, firește, spre alte teme...

Ovidiu IOANIȚOAIA

UMBRELA ATLETISMULUI
STATISTICA CIFRELOR INVIZIBILE

Avem — lucru incontestabil — o optică deformată despre cifrele atletice. Tindem cu toții să devenim experți în aprecierea rezultatelor atletice și aceasta este lesne de înțeles: cifrele stau la îndemîna fiecărui pasionat al acestui sport. De fapt cifrele pe care le „reținem", le memorăm, reprezintă cîte o cursă mare, o săritură fantastică sau o aruncare epocală. Și noi vrem să recunoaștem numai astfel de cifre, numai astfel de rezultate! Dar mai există cifre care nu reprezintă unicate, nici o aruncare, săritură sau alergare. Sînt cifre „sinteză", cifre care reprezintă activitatea tuturor atleților fruntași într-o singură probă, media rezultatelor primilor zece atleți la fiecare probă în parte. Ele indică pulsul probei, tendința sa de creștere sau de stagnare, șansa de progres, pe scurt, viitorul ei. Cifrele medii exprimă atît de clar situația pe plan național a ceea ce se cheamă bază de masă a sportului de performanță încît nu pot fi trecute cu vederea. Nu poate fi considerată o simplă coincidență faptul că 14,4 s (110 mg), 52,7 s (400 mg), 2,04 m (înălțime), 7,56 m (lungime), 15,47 m (triplu), ... 11,9 s (100 m), 24,8 s (200 m), 56,6 s (400 m), 14,1 s (100 mg), 6,01 m (lungime), 1,66 m (înălțime — norma de maestru al sportului), 49,20 m (disc), medii relativ ridicate pentru atletismul nostru, sînt probe în care cei mai buni români domină în Balcani și sînt prezenți în marile confruntări continentale și mondiale. În aceste probe noi am avut unul sau chiar doi reprezentanți la Atena! Sînt probe în care, am putea spune că nu avem „probleme" deosebite, treaba merge și după toate datele existente, ea va merge și mai bine.

Avem, din păcate, o serie de alte probe ale căror medii sînt extrem de scăzute: 48,4 s (400 m), 3:50,1 (1500 m), 8:59,1 (3000 m obstacole), **14,97 m** (greutate — b), 66,38 m (suliță), **57,53 m** (ciocan), sau **14,38 m** (greutate fete) și 46,21 m (suliță). Nici de astă-dată nu poate fi vorba de întîmplare, că tocmai în aceste probe noi „nu ne vedem", sînt probe în care chiar și la nivel balcanic eșecul este, în general, dezastruos. În probele de aruncarea greutății (femei-bărbați) și aruncarea ciocanului situația este alarmantă. Aceste cifre nu mai reprezintă nici o valoare internațională și ceea ce este mai trist, în aceste probe, față de anii trecuți sîntem în REGRES!!

Se termină anul atletic. Sîntem în plină „tranziție", atleții nu mai au preocupări de performanță, antrenorii sînt în concediu... Sîntem în perioada marilor planuri ale anului 1970. Federația lucrează, în prezent, la materialele ce vor fi prezentate conclavului de antrenori de la sfîrșitul lunii noiembrie. Se va discuta mult despre viitoarele competiții interne și internaționale, despre Jocurile Balcanice, întîlnirile internaționale cu Italia, Elveția, Polonia, Anglia sau Statele Unite ale Americii. Se vor discuta planurile de pregătire ale acelora care au obiective mari, foarte mari. Devine imperios necesar să se găsească timp suficient și pentru acele cifre, „cifre invizibile", de a căror remediere depinde în mare măsură bilanțul pozitiv în întrecerile cu puternicele formații atletice europene și de dincolo de Ocean.

Iolanda BALAȘ-SOTER

ÎN FAȚA FILEULUI

În urma jocurilor desfășurate în cadrul campionatului diviziei A de volei clasamentele au următoarea configurație:

MASCULIN:

1.	Rapid	4	4	0 12:0 8
2.	Steaua	4	4	0 12:2 8
3.	Politehnica Gl.	4	3	1 10:5 7
4.	Tractorul	4	3	1 11:8 7
5.	Dinamo	3	3	0 9:1 6
6.	Viitorul	4	2	2 8:7 6
7.	Petrolul	4	2	2 6:8 6
8.	Politehnica Tm.	4	1	3 6:11 5
9.	Unirea Tricolor	4	1	3 4:9 5
10.	Universitatea Cr.	3	1	2 5:8 4
11.	Progresul	4	0	4 4:12 4
12.	Minerul	4	0	4 0:12 4

FEMININ:

1–2.	Dinamo	3	3	0 9:0 6
	Rapid	3	3	0 9:0 6
3.	Penicilina	3	3	0 9:1 6
4.	Universitatea Tm.	3	2	1 6:3 5
5.	Medicina	3	2	1 6:6 5
6–8.	Ceahlăul	3	1	2 4:6 4
	C.P.B.	3	1	2 4:6 4
	Farul	3	1	2 4:6 4
9.	C.S.M. Sibiu	3	1	2 5:7 4
10.	I.E.F.S.	3	1	2 3:6 4
11–12.	Progresul	3	0	3 0:9 3
	Voința	3	0	3 0:9 3

Odiseea sălii de sport din Pitești

(Urmare din pag. 1)

le lor mototolite de atîta frecuș, „istoria" aceea tristă de care aminteam la început. Cele mai multe file ale dosarului reprezintă adresele și paraadresele trimise de la un organ la altul, vizate și contravizate, cu zeci de referate pe ele. Toate dovedesc că multe ore și zile s-au pierdut de către o întreagă armată de oameni pentru a se da viață proiectului de construire a noii săli. Iată adresa C.N.E.F.S., adresele C.J.E.F.S.-ului, ale constructorului, ale filialelor Băncii Naționale și Băncii de Investiții.

Era în primăvara lui 1968. Apreciind că județul Argeș, și în special orașul Pitești, nu au bază sportivă suficientă față de activitățile de aici, prin Hotărîrea 1248/68, C.N.E.F.S. își dă avizul pentru construirea sălii de sport și anunță că **s-au alocat pentru aceasta 5 500 000 lei.** Prin Hotărîrea 72/1968, Consiliul de Miniștri aprobă executarea lucrărilor. Piteștenii se bucurau. Se și vedeau peste un an în sala aceea modernă ce începuse să prindă contururi pe planșetele arhitecților I. Enescu (șef de proiect), R. Crețoiu sau I. Oprișescu din cadrul I.P.C.T. București. Proiectantul general apelează, pentru unele servicii curente, și la alte instituții: D.S.A.P.C. Pitești, Întreprinderea (pe atunci încă regională) de electricitate etc. Și pentru ca lucrările să meargă conform planului stabilit, ca banii fixați de proiectant să ajungă, Consiliul popular județean Argeș, prin Hotărîrea 72/1968 (coincidență — are același număr ca H.C.M.-ul de care aminteam), vine cu contribuția sa de 732 000 lei, bani pe care i-a și avansat în bancă. Deci, vechea placă „n-avem bani" aici nu poate fi pusă în discuție. A ieșit de la viză și autorizația de construcție nr. 331/5671 din 1968, eliberată de Consiliul popular județean Argeș. Se definitivează și planul valoric de construcții pe etape: în 1968 — 1 500 000 lei. La 1 aprilie (cine se gîndea la păcăleala ce va urma?) SE DESCHIDE FINANȚAREA, o dată cu semnarea contractului de antrepriză nr. 24/1968 între C.J.E.F.S. și (cel ce avea să încurce toate lucrurile) **Trustul de construcții Argeș — grupul II construcții Pitești.** Prin hîrtii și hîrtiuțe (la Pitești i se spune COLABORARE ÎNTRE FACTORI) continuă schimbul de adrese și acte. La 8 aprilie — se încheie contractul nr. 620 pentru executarea spațiilor verzi (beneficiarul, grijuliu, s-a îngrijit și de acest aspect din timp) în valoare de 85 000 lei, lucrări care n-aveau să se realizeze. Motivul: cei cu spațiul verde „NU AU AVUT FOND DE LUCRU"; se încheie comanda pentru lumina exterioară cu cei de la Sibiu — în speță Întreprinderea de electricitate — care prevede pentru 1969 cifre în planul de investiții, după cum comunică prin adresa 5625 din 6.IV 68. Dar și sibienii urmau să... piardă trenul, neavînd unde să facă lucrările.

La 25 aprilie 1968 excavatorul „mușcă" prima cupă de pămînt de pe terenul din apropierea Stadionului central. **Dar constructorul rezistă numai pînă la 1 ianuarie 1969. Totuși, ce a realizat el în aceste 8 luni? Din suma prevăzută (1 200 000 lei) s-au cheltuit doar 700 000 lei. Deci, o jumătate de milion nerealizată, iar constructorul plecă pentru că are alte obiective** (ni se spune) **de importanță economică. Vin apoi oamenii Șantierului II al Trustului județean de construcții. Pentru 1969 sînt prevăzuți a fi cheltuiți 2 843 000 lei. PÎNĂ LA 1 OCTOMBRIE 1969 S-AU FĂCUT, ÎNSĂ, LUCRĂRI DOAR DE 495 000 lei!?** În această situație, Trustul cere reducerea planului prin cedare cu protocol (acesta e termenul folosit cînd constructorul nu-și poate îndeplini obligațiile), cu 1 111 000 lei. Operația s-a și făcut, avîndu-se la bază următorul motiv: lipsă de material. Constatînd că Trustul nu poate folosi banii, C.J.E.F.S. cere la rîndul său Consiliului popular să retragă 432 000 lei pentru a-i avea în 1970. Cîte combinații! După toate retrageriile și cedările cu protocol, pentru 1969 constructorul trebuia să execute, totuși, lucrări în valoare de 1 300 000 lei. **Pînă la 1 octombrie constructorul n-a reușit să cheltuiască însă decît** — cum spuneam — **495 000 lei.** Cum se mai explică încetineala cu care se lucrează, nerealizarea planului?

Se afirmă că proiectul a fost făcut în grabă, că la cele 5,5 milioane lei prevăzute mai trebuie adăugat un milion. Culmea! Pe de o parte se varsă bani în bancă pe motiv că nu se pot cheltui, iar pe de altă parte se cere suplimentarea imediată. Cine să mai înțeleagă ceva? Planul nu e îndeplinit, dar plouă cu argumente de genul acesta: **„că proiectul este un unicat", „că au fost necesare schimbări în soluții care au necesitat comenzi suplimentare", „că a fost nevoie de lucrări de studii".** Adevărul e altul și ne-am convins de aceasta vizitînd șantierul, ascultîndu-i pe oamenii competenți în materie. **NU S-A DAT IMPORTANȚA CUVENITĂ LUCRĂRII RESPECTIVE. EXPLICĂ ACEST FAPT ȘI SCHIMBĂRILE DE LA ȘANTIER. ÎN 1968, ERA UN ȘEF DE ȘANTIER, ÎN 1969 A VENIT ALTUL ȘI APOI ALTUL**

Văzînd ritmul nesatisfăcător în care merg lucrările, C.J.E.F.S. a început să trimită adrese peste adrese: la Trustul de construcții, la Consiliul popular județean, la I.P.C.T. București, la Banca de Investiții. De atunci, din noiembrie 1968 a început un adevărat carusel al adreselor, cu semnături și ștampile, cu referate și angajamente. Dar nimic. A venit iarna lui '68, cu lapoviță și zăpadă. Malurile s-au dărîmat, fundațiile s-au umplut cu apă, armătura a acoperit cu pămînt. A ieșele curgeau, însă lucrările au sistat pînă în februarie 1969.

Iată, acum sîntem din nou în prag de iarnă. Pe locul unde sala de sport din Pitești trebuia să fie de-acum înălțată, zăpada va găsi față de anul trecut un fronton în plus și un al doilea început, 13 stîlpi (înalți de 8 m) și grinda de pe ei. În rest, un păienjeniș de schele metalice. Atît s-a realizat în aproape 10 luni.

— Sînteți mulțumiți de stadiul lucrărilor? l-am întrebat pe maistrul I. Negoiță, șeful punctului de lucru, cel care l-a înlocuit de curînd pe ing. Cotînceanu.

— Desigur nu. Este însă o lucrare deosebită față de construcțiile de locuințe. Partea dificilă au constituit-o cadrele metalice. La început am mers pe cofraje de lemn, dar n-au dat rezultate.

— Dar oamenii, constructorii, sînt calificați pentru această lucrare? (După ce zîmbește, interlocutorul răspunde).

— Noi n-am mai lucrat betoane precomprimate.

— Dar despre numărul muncitorilor ce ziceți? Ajung 20—30 pe zi?

— Deocamdată nu avem ce face cu mai mulți (n.n. la un an și jumătate de la începerea lucrărilor).

Să fim de acord. O lucrare nouă, un proiect deosebit față de construcțiile de locuințe. Dar, se pune întrebarea: conducerea Trustului (director ing. Băiașu) sau șeful de șantier de atunci, ing. Zaharescu, cînd au primit comanda și au studiat proiectul nu și-au dat seama că Trustul nu e pregătit să execute lucrările? Dînșii sînt doar oameni de specialitate. De ce s-au angajat? Pentru a se face risipă de forțe și de bani destinați bazei materiale a sportului? Oare nu se știe că acești bani — 5,5 milioane — sînt tot ai statului?

Cînd va fi, totuși, terminată sala de sport din Pitești? În timpul deplasării noastre n-am putut primi răspuns la această întrebare. Iată de ce, acum, o punem din nou. O ADRESĂM PE ACEASTĂ CALE TRUSTULUI JUDEȚEAN DE CONSTRUCȚII, EDILILOR ORAȘULUI, TUTUROR ORGANELOR CARE RĂSPUND DE DEZVOLTAREA — ȘI PE PLAN SPORTIV — A ACESTUI ORAȘ.

Pe aceste meleaguri s-a născut legenda mănăstirii Curtea de Argeș și a meșterului Manole. Țin oare piteștenii ca o nouă legendă să-și aibă leagănul prin aceste locuri? Dacă așa au gîndit unii, au greșit. Fiindcă nu va fi vorba de o legendă, ci de ODISEEA SĂLII DE SPORT DIN PITEȘTI.

La Tîrgoviște: „Cupa Chindia" la lupte

În orașul Tîrgoviște s-a desfășurat prima ediție a competiției de lupte libere dotată cu „Cupa Chindia". La competiție, organizată din inițiativa Consiliului județean pentru educație fizică și sport Dîmbovița, au participat 55 de juniori de la cluburile și asociațiile sportive **Dinamo București, Nicolina Iași, Petrolul Ploiești, Metalul și Metalurgistul,** ambele din orașul Tîrgoviște. Majoritatea partidelor au fost de un bun nivel tehnic, evidențiindu-se, în special, perechea **V. Țigănuș** (Nicolina Iași) — **Al. Apostescu** (Metalul Tîrgoviște), care a furnizat, în cadrul categoriei 81 kg, cel mai frumos meci al reuniunii. Luptătorul ieșean, mai activ decît adversarul său, și-a adjudecat victoria la puncte. Trofeul a revenit echipei **Metalul Tîrgoviște** care a totalizat 41 de puncte. Pe locurile următoare s-au clasat: Dinamo 29 p și Nicolina 21 p.

M. AVANU, coresp.

In cadrul LUNII PREPARATELOR DE COFETĂRIE, vă invităm să vizitați expozițiile cu vînzare, organizate în zilele de 8, 9, 15, 16, 22, 23, 29, 30 noiembrie, la următoarele cofetării:
— UNIVERSITĂȚII — bd. Republicii nr. 6
— VICTORIA — calea Victoriei nr. 14
— OPERETA — Piața Splaiului nr. 8
— SUD — Magistrala N-S, colț cu bd. Mărășești
— TOPORAȘ — șos. Giurgiului nr. 120
— DOINA — șos. Ștefan cel Mare nr. 91
— IRIS, șos. Mihai Bravu nr. 119—121
— SAVARINA — Complex comercial Faba Novac colț cu str. Stejarului
— FISTIC — bd. Dimitrov nr. 99
unde veți găsi: cozonaci, torturi, prăjituri, specialități, bomboane fine de ciocolată, fursecuri, pișcoturi și alte produse de calitate
T.L.C.R. NR. 2